

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

13 kwietnia 2011 r.*

W sprawie T-393/10 R

Westfälische Drahtindustrie GmbH, z siedzibą w Hamm (Niemcy),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, z siedzibą w Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, z siedzibą w Iserlohn (Niemcy),

reprezentowane przez adwokatów C. Stadlera i N. Tkatchenkę,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez V. Bottkę, R. Sauera i C. Hödlmayra, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata R. Van der Houta,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

mającej za przedmiot zawieszenie wykonania decyzji Komisji C (2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG (COMP/38.344 – Stal sprężająca) w brzmieniu wynikającym z decyzji zmieniającej C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r., w zakresie w jakim nakłada ona grzywnę na skarżące,

PREZES SĄDU

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu i postępowanie

- ¹ Strona skarżąca należy do szczególnie aktywnej w sektorze przemysłu stalowego i drucianego tzw. „grupy Pampus” (grupa PIB+), w której skład wchodzi cztery spółki holdingowe: Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH, Pampus Umformtechnik GmbH, Pampus Logistikbeteiligungsgesellschaft mbH oraz Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (zwane dalej „PIB”). Wszystkie udziały w wymienionych

spółkach holdingowych, dla których nie utworzono wspólnej spółki holdingowej, są w posiadaniu trzech członków rodziny Pampus.

- 2 Przedmiotem działalności pierwszej skarżącej, Westfälische Drahtindustrie GmbH (zwanej dalej „WDI”), jest wytwarzanie oraz handel wyrobami stalowymi, w dalszej kolejności nabywanie i zarządzanie udziałami w innych przedsiębiorstwach, głównie sektora obróbki drutu. Spółka WDI znajduje się w 98% w posiadaniu drugiej skarżącej Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH&Co. KG (zwanej dalej „WDV”). Udziałowcami WDV są PIB w dwóch trzecich oraz ArcelorMittal Hamburg GmbH (zwana dalej „ArcelorMittal”) w jednej trzeciej. Przedmiot działalności PIB obejmuje w szczególności nabywanie, zarządzanie oraz zbywanie udziałów w spółkach sektora przemysłowego jak również handel wyrobami stalowymi.

- 3 W ramach niniejszego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego strona skarżąca występuje zasadniczo, w zakresie w jakim nałożono na nią grzywnę, o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG (COMP/38.344 – Stal sprężająca) w brzmieniu wynikającym z decyzji zmieniającej C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. (zwanym dalej łącznie „zaskarżoną decyzją”) oraz o zwolnienie jej z obowiązku złożenia zabezpieczenia w postaci gwarancji bankowej.

- 4 W zaskarżonej decyzji Komisja podnosi wobec szeregu producentów stali sprężającej zasadniczo zarzuty ustalania na przestrzeni wielu lat limitów dostaw oraz cen w sektorze stali sprężającej, dokonania między sobą podziału rynków odbiorców oraz wymianę newralgicznych informacji handlowych i w konsekwencji tego ciągłego naruszenia spowodowania szkody dla całego unijnego przemysłu budowlanego. Z tego powodu Komisja nałożyła grzywny na łączną kwotę prawie 460 mln EUR. Na stronę skarżącą Komisja nałożyła grzywny w łącznej wysokości 46,55 mln EUR, z tego na wszystkie trzy spółki w ramach odpowiedzialności solidarnej w kwocie

15,485 mln EUR, na WDI i WDV w ramach odpowiedzialności solidarnej grzywnę w kwocie 23,37 mln EUR oraz na WDI w kwocie 7,695 mln EUR. Poza tym Komisja nałożyła na cztery spółki grupy ArcelorMittal grzywnę w wysokości 276,48 mln EUR, którą obniżono później do kwoty 230,4 mln EUR.

- 5 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 14 września 2010 r., skarżące wniosły skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji z dnia 30 czerwca 2010 r., w zakresie w jakim nakładała ona na nie grzywny i posiłkowo do odpowiedniego obniżenia ich kwoty. Po dostarczeniu skarżącym decyzji zmieniającej z dnia 30 września 2010 r. skarżące w drodze zmiany żądania pozwu dopasowały pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu dnia 16 listopada 2010 r., żądania i zarzuty do treści decyzji zmieniającej.

- 6 W odrębnym piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 3 grudnia 2010 r., strona skarżąca złożyła niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, który zmierza zasadniczo do:
 - zawieszenia wykonania zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim zobowiązano je do zapłaty grzywien w kwocie 15,485 mln EUR (WDI, WDV oraz PIB solidarnie), w wysokości 23,37 mln EUR (WDI oraz WDV solidarnie) jak również w kwocie 7,695 mln EUR (WDI), do czasu ogłoszenia wyroku rozstrzygającego sprawę co do istoty bez obowiązku złożenia zabezpieczenia w postaci gwarancji bankowej lub innego zabezpieczenia finansowego;

 - posiłkowo, do przyznania nieuwarunkowanych złożeniem zabezpieczenia w postaci gwarancji bankowej lub innego zabezpieczenia finansowego ułatwień

płatności nałożonych grzywien zgodnie ze sporządzonym przez ekspertów stosownym harmonogramem spłat;

— obciążenia strony pozwanej kosztami postępowania.

7 W uwagach w przedmiocie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniu 14 lutego 2011 r., Komisja wnosi o:

— oddalenie żądania głównego i posiłkowego;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

8 Pismem z dnia 15 lutego 2011 r. strona skarżąca wniosła o umożliwienie jej ustosunkowania się do stanowiska Komisji, gdyż przeprowadzone przez nią, zakończone pismem z dnia 14 lutego 2011 r., postępowanie administracyjne sprawdzające zdolność płatniczą (tzw. „postępowanie ITP”) przyniosło nowe szczegóły potwierdzające pilny charakter wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku skarżąca złożyła pismem z dnia 25 lutego 2011 r. zapowiedziane przez nie dodatkowe uwagi. Pismem z dnia 21 marca 2011 r. Komisja zajęła ostateczne stanowisko w tej sprawie.

9 W wymienionym powyżej piśmie z dnia 14 lutego 2011 r. Komisja odmówiła obniżenia nałożonych na stronę pozwaną grzywien, powołując się w uzasadnieniu na to, że WDI ma możliwość uzyskania środków finansowych na pokrycie łącznej kwoty grzywiny w wysokości 46,55 mln EUR lub ustanowienia gwarancji bankowej na tę kwotę.

- 10 Fakt uzyskania, równoległe do toczącego się postępowania ITP w przedmiocie zdolności płatniczej skarżących przez wspomniane wyżej (zob. pkt 4 powyżej) spółki grupy ArcelorMittal w dniu 4 kwietnia 2011 r. obniżenia kwoty grzywny z 230,4 mln EUR do 45,7 mln EUR, przy uznaniu przez Komisję ich ograniczonych możliwości finansowych, jest znany Sądowi. Złożony przez trzy z tych spółek wniosek o zastosowanie środka tymczasowego został uprzednio, między innymi ze względu na znaczną siłę finansową grupy ArcelorMittal (skonsolidowany całkowity obrót przekraczający kwotę 46 mld EUR w roku obrotowym 2009) oddalony (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie T-385/10 R ArcelorMittal Wire France i in. przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze).

Uzasadnienie

- 11 Zgodnie z art. 278 TFUE oraz art. 279 TFUE w związku z art. 256 ust. 1 TFUE sędzia właściwy do orzekania w przedmiocie środków tymczasowych może zawiesić wykonanie zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne środki tymczasowe, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają.
- 12 Jak stanowi art. 104 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem wnioski o zastosowanie środka tymczasowego muszą zawierać określenie przedmiotu sporu oraz wskazanie okoliczności, z których wynika ich pilny charakter; ponadto muszą zawierać przywołanie okoliczności na uprawdopodobnienie konieczności zastosowania wnioskowanego środka pod względem faktycznym i prawnym. Zatem sędzia właściwy do orzekania w przedmiocie środków tymczasowych może zarządzić zawieszenie wykonania i zastosować środki tymczasowe, jeśli zostanie uprawdopodobnione, iż jest to konieczne z faktycznego i prawnego punktu widzenia (*fumus boni iuris*) oraz niecierpiące zwłoki w takim sensie, iż w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów strony występującej o ich zastosowanie środki te muszą zostać zastosowane i wywołać skutki prawne jeszcze przed wydaniem orzeczenia w sprawie skargi głównej (zob. postanowienie prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie C-149/95 P [R] Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. s. I-2165, pkt 22). Jako że powyższe przesłanki mają charakter kumulatywny, to wnioski o zastosowanie środków tymczasowych niespełniające choćby jednej z nich podlegają oddaleniu (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie

C-268/96 P [R] SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. s. I-4971, pkt 30). W razie konieczności sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych musi również wyważyć interesy stron (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-445/00 R Austria przeciwko Radzie, Rec. s. I-1461, pkt 73; postanowienie prezesa Sądu z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie T-198/01 R Technische Glaswerke Ilmenau przeciwko Komisji, Rec. 2002, s. II-2153, pkt 50.)

- 13 Poza tym sędziemu orzekającemu w przedmiocie środków tymczasowych przysługuje szeroki zakres swobodnej oceny w ramach całościowej analizy i ma on – w świetle szczególnych okoliczności danego przypadku – swobodę w określeniu sposobu, w jaki różne przesłanki powinny być zbadane, oraz kolejności ich badania, gdyż żaden przepis prawa wspólnotowego nie narzuca mu z góry określonego schematu postępowania przy ocenie konieczności zarządzenia środków tymczasowych (zob. ww. w pkt 12 postanowienie w sprawie Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., pkt 23; postanowienie prezesa Sądu z dnia 3 kwietnia 2007 r. w sprawie C-459/06 P [R] Vischim przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 25).
- 14 Uwagi na piśmie złożone przez uczestników postępowania zawierają wszystkie informacje konieczne do wydania decyzji. Nie jest zatem konieczne zarządzanie procedury ustnej.

W przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego

- 15 Zgodnie z art. 2 zaskarżonej decyzji przedsiębiorstwu, na które nałożono grzywnę, przysługuje w razie wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności możliwość wyboru między tymczasową zapłatą grzywny a złożeniem zabezpieczenia w postaci akceptowanej przez Komisję gwarancji bankowej. W pismach z dnia 5 lipca i 1 października

2010 r., którymi doręczono zaskarżoną decyzję, Komisja wskazała wyraźnie tę możliwość wyboru, precyzując przy tym, iż kwota ustanowionej gwarancji bankowej podlega oprocentowaniu w wysokości 2,5%.

- 16 Ponadto Komisja wskazała jednoznacznie w uwagach z dnia 14 lutego 2011 r. (pkt 52, 59), iż w związku ze wspomnianą opcją wyboru uznanie pilnego charakteru wniosku o zastosowanie środków tymczasowych jest z góry wykluczone, gdy strona skarżąca ma mniej obciążającą niż prowizoryczna zapłata grzywny możliwość złożenia zabezpieczenia w postaci gwarancji bankowej. Z tego względu podniesiona we wniosku kwestia płynności finansowej nie ma znaczenia w aspekcie tymczasowego uiszczenia grzywny.
- 17 W konsekwencji można stwierdzić, iż po pierwsze, Komisja gotowa jest zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji w stosunku do strony skarżącej przy spełnieniu określonych warunków (ustanowienie gwarancji bankowej). Z tego względu przedmiotem wniosku o zawieszenie wykonania tej decyzji może być jedynie zwolnienie strony skarżącej z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia nałożonej grzywny (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-11/06 R Romana Tabacchi przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2491, pkt 23–26).
- 18 Po drugie, Komisja ograniczyła swoje uwagi w zakresie pilnego charakteru jedynie do kwestii, czy ustanowienie gwarancji bankowej jest dla strony skarżącej faktycznie niemożliwe bądź czy jej ustanowienie pociągnęłoby za sobą podnoszoną szkodę w postaci ogłoszenia upadłości. Jej zdaniem w szczególności WDI byłyby w świetle jej aktualnych i prognozowanych danych finansowych (rachunek przepływów pieniężnych) obiektywnie w stanie uzyskać ustanowienie tego typu gwarancji dla zabezpieczenia łącznej kwoty grzywny. W takim wypadku Komisja nie wymagałaby już od dwóch pozostałych skarżących żadnej dodatkowej gwarancji bankowej, przez co niebezpieczeństwo upadłości zostałoby zażegnane (zob. uwagi z dnia 14 lutego 2011 r., pkt 60).

- 19 Z argumentacji Komisji – jak również z jej ustaleń w zaskarżonej decyzji (pkt 1178, 1179), iż WDI i PIB z powodu poważnych trudności finansowych nie są w stanie zapłacić grzywien i prawdopodobnie nie są w stanie utrzymać się na rynku – wynika, iż również zdaniem Komisji prowizoryczna zapłata grzywiny nałożonej na stronę skarżącą nie stanowi realistycznej opcji, gdyż skarżące nie są aktualnie w stanie dokonać takiej płatności.
- 20 Przedmiotem niniejszego wniosku – a zatem również badania jego pilnego charakteru – jest jedynie zwolnienie skarżących z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia nałożonych na nie grzywien.

W przedmiocie pilnego charakteru

- 21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pilny charakter wniosku o zastosowanie środka tymczasowego powinien być oceniany z punktu widzenia konieczności wydania orzeczenia tymczasowego w celu zapobieżenia powstaniu poważnej i nieodwracalnej szkody dla strony występującej o zastosowanie środka tymczasowego. Strona ta musi przedstawić dowód, że oczekiwanie na rozstrzygnięcie postępowania głównego narazi ją na taką szkodę (zob. postanowienia prezesa Sądu: z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie T-151/01 R Duales System Deutschland przeciwko Komisji, Rec. s. II-3295, pkt 187 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie T-326/07 R Cheminova i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4877, pkt 50).
- 22 Co się tyczy problematyki gwarancji bankowej, to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do żądania wniosku o zawieszenie wykonania zobowiązania ustanowienia

gwarancji bankowej jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny można przychylić się jedynie w wyjątkowych okolicznościach (zob. postanowienia prezesa Trybunału: z dnia 6 maja 1982 r. w sprawie 107/82 R AEG przeciwko Komisji, Rec. s. 1549, pkt 6; z dnia 14 grudnia 1999 r. w sprawie C-364/99 P [R] DSR-Senator Lines przeciwko Komisji, Rec., s. I-8733, pkt 48). Wymóg ustanowienia finansowego zabezpieczenia w postępowaniach o wydanie środka tymczasowego jest wyraźnie przewidziany w regulaminach postępowania przed Trybunałem i Sądem oraz odpowiada ogólnemu i rozważnemu podejściu proceduralnemu Komisji (zob. postanowienia prezesa Sądu: z dnia 5 sierpnia 2003 r. w sprawie T-79/03 R IRO przeciwko Komisji, Rec. s. II-3027, pkt 25; z dnia 21 stycznia 2004 r. w sprawie T-245/03 R FNSEA i.in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-271, pkt 77).

- 23 Orzecznictwo przyjmuje istnienie takich wyjątkowych okoliczności z reguły jedynie wtedy, gdy strona domagająca się zwolnienia z obowiązku ustanowienia wymaganej gwarancji bankowej dostarczy dowód, że obiektywnie nie ma ona możliwości ustanowienia tej gwarancji lub że jej ustanowienie zagrozi jej egzystencji (zob. ww. w pkt 17 postanowienie prezesa Sądu w sprawie Romana Tabacchi przeciwko Komisji, pkt 98; postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 października 2003 r. w sprawie T-46/03 R Leali przeciwko Komisji, Rec. s. II-4473, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 24 Obie wymienione wyżej formy występowania wyjątkowych okoliczności stanowią przesłanki, które strona musi spełnić alternatywnie, a nie kumulatywnie.
- 25 Jeśli zatem skarżącym w niniejszym postępowaniu uda się udowodnić, że nie mają one obiektywnie możliwości ustanowienia gwarancji, to zgodnie z tym orzecznictwem przesłanka pilnego charakteru wydania orzeczenia zarządzającego środki tymczasowe będzie spełniona.

26 Skarżące podnoszą, iż ustanowienie gwarancji bankowej jest dla nich – zarówno o własnych siłach, jak i za pośrednictwem udziałowców oraz całej grupy PIB+ – obiektywnie niemożliwe. Po doręczeniu pierwotnej decyzji skarżące podejmowały intensywne, jednakże bezowocne, próby ustanowienia gwarancji bankowej na pokrycie pierwotnie nałożonej grzywny w wysokości 56,05 mln EUR u wszystkich prawie [poufne]¹ instytucji kredytowych należących do kręgu banków kredytujących grupę oraz u ubezpieczycieli wierzytelności. Po doręczeniu zmienionej decyzji ponowiły one próby ustanowienia gwarancji bankowej na zabezpieczenie obniżonej grzywny (46,55 mln EUR), jednakże po raz kolejny bezskutecznie. Ich wnioski zostały odrzucone przez wszystkie instytucje kredytowe oraz ubezpieczycieli wierzytelności.

27 Komisja odpira argumentację skarżących, powołując się na wieloaspektowe wątpliwości powstałe na gruncie przedłożonych przez skarżące pism odmownych. I tak skarżące zwróciły się jedynie do banków będących już wierzycielami grupy PIB+, w których interesie leżało uniknięcie zmiany finansowego status quo w skutek obniżenia grzywny. Odnośnie do przedłożonej Komisji korespondencji między WDI i (poszczególnymi) bankami nasuwa się wrażenie, iż po obu stronach brak było zainteresowania w poważnej dyskusji co do realizacji ustanowienia gwarancji bankowej, a odmowa postrzegana była jako warunek konieczny do uzyskania zamierzonego obniżenia grzywny. To tłumaczy zdaniem Komisji także fakt, iż banki udzieliły decyzji odmownych pozornie bez gruntownego sprawdzenia sytuacji skarżących (w szczególności sytuacji finansowej samej WDI). Ponadto jedyne dziewięć przedłożonych pism zaadresowanych jest bezpośrednio do WDI. Poza tym [poufne] banki uzasadniały odmowę, powołując się na sytuację finansową całej grupy Pampus. Jednakże WDI jest przedsiębiorstwem odnoszącym duże sukcesy gospodarcze o dużych możliwościach finansowych, a zatem posiadającym wiarygodność kredytową. Wobec braku przekonujących wskazówek na to, że ewentualne pogorszenie się sytuacji gospodarczej grupy Pampus odbije się na WDI, rzeczywisty powód odmowy jest niejasny.

1 — Dane poufne, usunięte z tekstu.

- 28 Zdaniem Komisji przedłożone pisma odmowne są także dlatego nieprzydatne, ponieważ banki odmówiły udzielenie gwarancji jedynie w formie ogólnikowej, powołując się ogólnie na trudną sytuację gospodarczą i finansową grupy Pampus. Jednakże jedynie sytuacja gospodarcza WDI może być tu miarodajna. Ze względu na dodatni rachunek przepływów pieniężnych z działalności operacyjnej w przyszłych latach oraz na środki zabezpieczające, którymi dysponują banki, WDI ma możliwość uzyskania ustanowienia gwarancji bankowej. Z przedłożonej przez same skarżące prognozy przepływu środków pieniężnych wynika, iż WDI zdołałaby z wolnych środków pieniężnych przeprowadzić spłatę zaciągniętej w kwocie grzywny pożyczki w rocznych ratach na przestrzeni siedmiu lat. Uzyskanie gwarancji bankowej powinno zatem być tym bardziej możliwe.
- 29 Wobec powyższego należy stwierdzić, iż jak wynika z akt sprawy, początkowo skarżące bezskutecznie zwróciły się do czternastu instytucji kredytowych w kwestii ustanowienia gwarancji bankowej. WDI, WDV oraz PIB wystosowały w dniu 20 lipca 2010 r. pisma, o co do istoty jednakowej treści, do „kredytujących banków” z prośbą o ustanowienie gwarancji bankowej na pokrycie całej lub części kwot nałożonych grzywien (56,05 mln EUR). WDI skierowała tego samego dnia pocztą elektroniczną stosowną prośbę do następujących banków: [*poufne*].
- 30 Pisma odmowne bez wyjątku powołują się na niepewną sytuację gospodarczą i finansową skarżących, która uniemożliwia bankom ustanowienie żądanej gwarancji. Chociaż treść niektórych pism jest bardzo krótka to inne pisma zawierają szczegółowe uzasadnienia. I tak [*poufne*] (pismo do WDI z dnia 26 lipca 2010 r.) przywołuje „rozmiar aktualnych ram zaangażowania” oraz że grupa Pampus znajduje się „w fazie naprawczej”. Bank [*poufne*] (trzy pisma jednakowej treści skierowane do WDI, WDV i PIB z dnia 23 lipca 2010 r.) powołuje się na „dopiero niedawno przeprowadzoną szczegółową analizę” sytuacji ekonomicznej i finansowej przedsiębiorstwa i na jego aktualnie napiętą sytuację finansową. Bank [*poufne*] (pisma do WDI, WDV i PIB z dnia 22 lipca 2010 r.) informuje, iż nie może ustanowić gwarancji bankowej nawet

dla części kwoty „z uwagi na aktualne warunki ekonomiczne całej grupy kapitałowej jak również poszczególnych przedsiębiorstw”. Bank [*poufne*] (pismo do WDI z dnia 22 lipca 2010 r.) powołuje się na „skomplikowany proces naprawczy i restrukturyzacyjny, mający średnioterminowo doprowadzić do przywrócenia zdolności do obsługi zadłużenia” oraz podkreśla, iż jego zdaniem „zdolność naprawcza grupy kapitałowej w sytuacji dalszego wzrostu zobowiązań finansowych w połączeniu z obciążeniem wyniku finansowego będzie poważnie zagrożona”, dlatego „[uważa on] przejęcie odpowiedniego udziału w ustanowieniu gwarancji za nie do zaakceptowania”. Bank [*poufne*] poinformował (pismem skierowanym do WDI, WDV oraz PIB z dnia 22 lipca 2010 r.), iż w wyniku „gruntownej oceny wiarygodności kredytowej” stwierdził „brak przesłanek rozszerzenia [swojego] ryzyka kredytowego”.

- 31 W dniu 10 listopada 2010 r. skarżące zwróciły się pismem lub pocztą elektroniczną do tych samych banków o ustanowienie gwarancji bankowej, tym razem na kwotę w międzyczasie obniżonej grzywny (46,55 mln EUR). W pismach odmownych datowanych między 11 i 26 listopada 2010 r. banki potwierdziły, iż przytoczone wcześniej powody udzielenia decyzji odmownej znajdują zastosowanie także w odniesieniu do obniżonych grzywien.
- 32 Ponadto WDI zwróciła się w dniu 19 lutego 2011 r. po raz trzeci do wspomnianych banków o ustanowienie gwarancji bankowej jedynie na pokrycie nałożonej na nią (obniżonej) grzywny, udostępniając przy tym bankom przedstawione przez Komisję powody odrzucenia wniosku o stwierdzenie jej ograniczonych możliwości finansowych w ramach procedury ITP. W odpowiedzi banki ponownie podjęły decyzję odmowną. I tak bank [*poufne*] pismem z dnia 22 lutego 2011 r. uzasadnia odmowę udzielenia gwarancji „z punktu widzenia swojej funkcji jako banku kredytującego wyłącznie długoterminowe inwestycje oraz [swoją] odbiegającą od opinii Komisji Europejskiej w dalszym ciągu krytyczną oceną sytuacji ekonomicznej [przedsiębiorstwa]”. Bank [*poufne*] wyjaśnia w swoim piśmie z dnia 23 lutego 2011 r., iż „po rozważeniu wszystkich informacji oraz po przeprowadzeniu kolejnych wewnętrznych narad uważa limit [swojej] gotowości do kredytowania zarówno grupy PIB w ogólności, jak i WDI w szczególności za wyczerpany”, dlatego „wniosek o ustanowienie gwarancji bankowej na rzecz Komisji Europejskiej musiał zostać ponownie odrzucony”. Bank

prosi WDI o zrozumienie niemożności ujawnienia wszystkich szczegółów swojej decyzji kredytowej, zwracając jednak uwagę na ukształtowanie swoich wewnętrznych procesów decyzyjnych, zgodnie z którymi decyzje kredytowe w przypadku koncernów podejmowane są nie tylko na bazie danego przedsiębiorstwa, lecz skierowane są na ocenę zdolności kredytowej i procesów współkredytobiorców, to znaczy koncernu (tu: PIB). Poza tym bank określa swoją gotowość do ponoszenia ryzyka kredytowego nie tylko w oparciu o teraźniejszy i przyszły przepływ pieniężny, lecz bierze również pod uwagę kwotę zaciągniętych kredytów, ich zabezpieczenie oraz ogół aktualnych umów kredytowych, jak również nabyte doświadczenia.

- 33 Skarżące podnosiły w sposób niekwestionowany, iż zarówno one same, jak i cała grupa przedsiębiorstw, do której należą, były pod szczególną obserwacją kredytujących je banków, przy czym w odstępach tygodniowych odbywały się telekonferencje z udziałem kręgu koordynacyjnego banków (*[poufne]*), jak również doraźne spotkania zarówno z poszczególnymi bankami, jak i z całą grupą finansującą. Komisja wnioskuje z tego, iż *[poufne]*. Jak wynika z akt sprawy, skarżące od marca 2010 r. składają bankom szczegółowe miesięczne sprawozdania dotyczące ich sytuacji ekonomicznej (tymczasowe bilanse, rachunek zysków i strat, rachunek przepływu pieniężnego itd.), które zawierają obszerny obraz zarówno ich własnej sytuacji ekonomicznej, jak i całej grupy PIB.
- 34 W konsekwencji powyższego sędziemu właściwemu do orzekania w sprawie środków tymczasowych nie pozostawało nic innego jak stwierdzić, iż skarżące podejmowały w odpowiednim czasie wielokrotne oraz poważne starania o ustanowienie gwarancji bankowej z tytułu nałożonych na nie grzywien. Jak wynika z akt sprawy, daremność tych starań ma swoje źródło w przeprowadzonej przez zaangażowane banki szczegółowej merytorycznej analizie sytuacji ekonomicznej i finansowej skarżących, co wynika z ich pism odmownych, jak również z faktu, iż były one wyczerpująco poinformowane o położeniu skarżących w skonsolidowanej grupie PIB (włącznie z członkami rodziny Pampus), jak również o sytuacji samych skarżących. W tym kontekście

nic nie wskazuje na to, iż odrzucenie próśb skarżących nastąpiło w ramach czysto grzecznościowej przysługi wyświadczonej dla celów toczącego się postępowania.

35 W związku z tym, iż uzasadnione w takiej formie odmowy ustanowienia gwarancji bankowych zostały wypowiedziane przez czternaście banków, skarżące w sposób wymagany prawem udowodniły, iż ustanowienie gwarancji bankowej było dla nich niemożliwe, zwłaszcza że orzecznictwo uznało w podobnych sprawach już dwie czy trzy odmowy za wystarczające (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie T-392/09 R 1. Garantovaná przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 56; ww. w pkt 17 postanowienie prezesa Sądu w sprawie Romana Tabacchi przeciwko Komisji, pkt 102, 103). Dlatego bez znaczenia jest nieprzedłożenie przez skarżące żadnych pisemnych odmów ze strony ubezpieczycieli wiarygodności [*poufne*], do których również się zwrócono, jak również nie jest konieczne rozważenie kwestii, czy ustanawianie gwarancji bankowych w ogóle należy do działalności gospodarczej ubezpieczycieli należności pieniężnych.

36 Nie można uwzględnić żadnego z kontrargumentów podniesionych przez Komisję.

37 Po pierwsze, w zakresie w jakim Komisja podnosi niesłuszność nieuwzględnienia środków finansowych udziałowca ArcelorMittal posiadającego jedną trzecią udziałów w WDV, należy zaznaczyć, iż w ramach oceny rentowności finansowej przedsiębiorstwa oraz jego możliwości ustanowienia gwarancji, jego sytuację materialną oszacowuje się przy uwzględnieniu między innymi specyfiki koncernu, do którego przedsiębiorstwo poprzez swoich udziałowców bezpośrednio lub pośrednio należy (zob. postanowienie prezesa Trybunału z dnia 7 marca 1995 r. w sprawie C-12/95 P Transacciones Marítimas i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-467, pkt 12; postanowienie prezesa Sądu z dnia 11 października 2007 r. w sprawie T-120/07 R MB Immobilien Verwaltungs-GmbH przeciwko Komisji, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 38 Stanowisko to uzasadnione jest w orzecznictwie tym, iż obiektywne interesy danego przedsiębiorstwa nie mogą być analizowane w oderwaniu od interesów kontrolujących je osób, dlatego przy rozważaniu kwestii powagi i nieodwracalności podnoszonej szkody musi zostać uwzględniona także sytuacja finansowa osób kontrolujących dane przedsiębiorstwo (zob. ww. w pkt 37 postanowienie w sprawie MB Immobilien Verwaltungs-GmbH przeciwko Komisji, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo). Wspomniane „orzecznictwo odnoszące się do koncernów” zostało w międzyczasie rozszerzone na udziały mniejszościowe (50%, 40% a nawet 30%), ponieważ również takie – znaczące – udziały mogą w zależności od struktury danego przedsiębiorstwa mieć znaczenie dla oceny jego możliwości finansowych, dlatego strona wnosząca wniosek o zastosowanie środka tymczasowego musi włączyć do niego wystarczające informacje dotyczące tego typu udziałów mniejszościowych (zob. postanowienia prezesa Sądu: z dnia 7 maja 2010 r. w sprawie T-410/09 R Almamet przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze pkt 57, 58; z dnia 24 stycznia 2011 r. w sprawie T-370/10 R Rubinetterie Teorema przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 39–42). Wspomniane orzecznictwo ustanawia początkowo jedynie obowiązek informacyjny odnośnie do możliwej zbieżności interesów, mimo iż w obu będących źródłem tego orzecznictwa sprawach rozstrzyganych w trybie postępowania o zastosowanie środków tymczasowych, nic nie wskazywało na konieczność kontroli rzeczywistego istnienia tego typu zbieżności między danym przedsiębiorstwem a poszczególnym udziałowcem mniejszościowym.
- 39 W niniejszej sprawie skarżące wymieniły we wniosku o zastosowanie środków tymczasowych udział mniejszościowy ArcelorMittal oraz nadmienili, iż zwróciły się do ArcelorMittal – bezskutecznie – w dniach 26 lipca oraz 22 listopada 2010 r. w sprawie gwarancji bankowej na pokrycie nałożonych na nie grzywien. Jednakże nie jest konieczne dokonanie bardziej szczegółowej oceny uczciwości intencji zapytań, jak również pism odmownych ArcelorMittal z dnia 30 lipca oraz 25 listopada 2010 r. Wspomniane wyżej orzecznictwo odnoszące się do koncernów nie ma zastosowania do relacji skarżących z ArcelorMittal.
- 40 Chociaż ArcelorMittal w rzeczywistości prowadzi, tak jak każda ze skarżących, działalność na rynku stali, to przedsiębiorstwa te należą do różnych koncernów, w pierwszym przypadku do koncernu ArcelorMittal, w drugim do grupy PIB+, które konkurują ze sobą i prowadzą odmienną (strategiczną) politykę handlową. Nie może zatem być mowy o tym, iż ArcelorMittal i skarżące realizują obiektywnie takie same podstawowe cele gospodarcze. Wykluczone jest w szczególności, iż ArcelorMittal

jako udziałowiec popiera agresywną politykę grupy PIB+ dążącą do odebrania koncernowi ArcelorMittal klientów i całych rynków zbytu. Udział mniejszościowy ArcelorMittal nie uzasadnia zastosowania orzecznictwa odnoszącego się do koncernów w niniejszej sprawie.

- 41 Fakt posiadania przez ArcelorMittal oraz jedną czy drugą skarżącą zbieżnych interesów finansowych nie stoi – w zakresie w jakim dotyczy to utrzymania wartości udziału mniejszościowego ArcelorMittal – powyższemu na przeszkodzie. Ten interes ArcelorMittal – obok możliwego interesu w uzyskaniu dostępu do danych ekonomicznych WDV i WDI w ramach uprawnień przysługujących udziałowcowi mniejszościowemu – nie charakteryzuje się intensywnością porównywalną do tej, z jaką koncerny realizują wyznaczone w ramach swojej polityki handlowej podstawowe interesy strategiczne i która to wyłącznie przy obiektywnej zgodności interesów uzasadnia zastosowanie orzecznictwa odnoszącego się do koncernów. Nie zmienia tego również podkreślona przez Komisję okoliczność, iż ArcelorMittal jest gotów *[poufne]*.
- 42 Po drugie, jak wynika ze stanowiska Komisji, na podstawie bankowych pism odmownych nie można wnioskować o niemożliwości pozyskania gwarancji, gdyż w żywotnym interesie banków było jak najszybsze pokrycie ich własnych wierzytelności przy jednoczesnym zawieszeniu wykonania nałożonych grzywien. Mianowicie wszyscy wierzyciele grupy PIB+ włącznie z bankami i Komisją konkurowały między sobą o jak najlepsze zabezpieczenie i późniejszą maksymalną realizację ich poszczególnych wierzytelności. *[poufne]*. Banki były przy tym obiektywnie zainteresowane kontynuacją działalności operacyjnej WDI, przede wszystkim ze względu na dobre wyniki finansowe, konkurencyjność oraz generowany przez nią przepływ pieniężny. Ustanie działalności WDI oznaczałoby dla banków rezygnację z głównego źródła przychodów grupy, pomimo prognozowanego średnio-i długoterminowego wzrostu przepływów pieniężnych. W konsekwencji, jak podnosi Komisja, można obiektywnie spodziewać się ustanowienia gwarancji przez banki, jak tylko nie będzie żadnych perspektyw na zawieszenie wykonania. Poza tym każdy rozsądny, podejmujący racjonalne decyzje w oparciu o ekonomiczne kalkulacje bank byłby w obliczu posiadanej wiedzy

o pozytywnych danych WDI gotów ustanowić gwarancję na łączną kwotę nałożonych na skarżące grzywien.

- 43 Z tą argumentacją nie można się zgodzić. Należy podkreślić, iż jakkolwiek Komisja nie chce uznać „własnego żywotnego interesu” czternastu banków, które odmówiły skarżącym gwarancji bankowej, to każdy bank przy podejmowaniu – zarówno pozytywnej, jak i negatywnej – decyzji w sprawach kredytowych i gwarancyjnych ma z natury rzeczy na uwadze własne interesy, do czego jest także ze względu na swoich udziałowców zmuszony. W niniejszej sprawie interesy te musiałyby ustąpić pola interesom Komisji jedynie w przypadku, gdyby możliwe było zastosowanie do tych czternastu banków orzecznictwa odnoszącego się do koncernów. Tak jednak nie jest.
- 44 Po pierwsze, z akt sprawy nie wynika, że banki stały się udziałowcami skarżących ani że w jakikolwiek sposób poprzez wkłady kapitałowe stały się posiadaczami udziałów w grupie PIB+. Ich kontakty handlowe z grupą PIB+ ograniczają się do sfery kredytowej, przy czym ich głównym dążeniem jest jak najlepsze zabezpieczenie wiarytelności z tytułu spłaty długu, odsetek oraz ich realizacja. W tym zakresie nie istnieje żadna obiektywna tożsamość strategicznych interesów tych instytucji kredytowych z interesami skarżących, które prowadzą działalność głównie na rynku stali (zob. pkt 1, 2 powyżej).
- 45 Po drugie, samo wskazanie, iż [poufne], nie wystarczy, aby dowieść istnienia między bankami i tymi spółkami tak silnych powiązań personalnych – w formie zaistniałej między trójką członków rodziny Pampus, co czyni zbędnym powołanie do życia

wspólnej spółki holdingowej (zob. pkt 1 powyżej) – które uzasadniałyby zastosowanie orzecznictwa odnoszącego się do koncernów.

- 46 Po trzecie, w zakresie w jakim Komisja podnosi w stosunku do skarżących zarzut niezwrócenia się do obcego banku, wystarczające jest stwierdzenie, iż po odmowie ze strony grupy banków kredytujących [poufne] uzyskanie gwarancji od banku do tej grupy nienależącego, było od początku pozbawione szans na powodzenie. Poza tym orzecznictwo potwierdza, iż właśnie odmowa ustanowienia gwarancji bankowej przez banki zapewniające stałą obsługę skarżącego dowodzi niemożliwości uzyskania pożądanej gwarancji (zob. ww. w pkt 17 postanowienie w sprawie Romana Tabacchi przeciwko Komisji, pkt 105, 109, 110).
- 47 Jako że fakt kilkakrotnego informowania o decyzji odmownej pismami wspomnianych banków [poufne] jest wystarczający do stwierdzenia niemożności uzyskania gwarancji bankowej na pokrycie nałożonych na skarżące grzywien, to oparta na licznych dokumentach finansowych oraz danych ekonomicznych dotyczących skarżących argumentacja Komisji nie ma znaczenia w zakresie, w jakim powołuje się na to, iż owe banki ustanowiłyby ostatecznie tę gwarancję, gdyż każdy rozsądny bank przy znajomości korzystnych danych ekonomicznych przedsiębiorstw, szczególnie WDI, byłby gotów to uczynić.
- 48 Powyższa argumentacja Komisji jest sprzeczna z jej własną oceną [poufne] w zaskarżonej decyzji (pkt 1179), „[poufne]”. Co więcej, na uwagę zasługuje przekonanie Komisji, iż jest w stanie ocenić zachowanie „rozsądnego, podejmującego racjonalne decyzje w oparciu o ekonomiczne kalkulacje banku”, podczas gdy dotychczas stale podkreślała – i Sąd podzielał jej stanowisko w tym zakresie (zob. wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, od T-244/01 do T-246/01, T-251/01 i T-252/01 Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1181, pkt 479) – iż nie jest bankiem oraz że nie dysponuje ani infrastrukturą, ani wyspecjalizowanymi wydziałami bankowymi.

- 49 Argumentacja Komisji wydaje się także niezgodna z orzecznictwem, zgodnie z którym pilny charakter wniosku o zastosowanie środków tymczasowych należy oceniać w oparciu o stan faktyczny w chwili jego złożenia, najpóźniej jednak w momencie wydania orzeczenia przez sędziego właściwego w sprawach środków tymczasowych (zob. postanowienia prezesa Sądu: z dnia 23 stycznia 2009 r. w sprawie T-352/09 R Pannon Hőerőmű przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze pkt 29, 30; z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie T-173/09 R Z przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 22). Podczas gdy skarżące w niniejszej sprawie w sposób wymagany prawem dowiodły niemożliwości ustanowienia gwarancji przed wydaniem niniejszego postanowienia, Komisja zmierza w swojej argumentacji – zgodnie z którą można się spodziewać, że banki „ostatecznie” sfinansują ustanowienie gwarancji, „jak tylko nie będzie żadnych perspektyw na zawieszenie wykonania” – do przyjęcia za czasowy punkt odniesienia okoliczności zaistniałych po wydaniu niniejszego postanowienia i przez to „pozwolenia na rozwój sytuacji”, do chwili gdy skarżące będą musiały ogłosić upadłość z powodu niewypłacalności lub nadmiernego zadłużenia [§§ 17 i 15a Insolvenzordnung (niemieckiego prawa upadłościowego) w związku z §§ 177a i 130a Handelsgesetzbuch (niemieckiego kodeksu handlowego)], jeśli mimo wszystko nie dojdzie do ustanowienia gwarancji bankowej.
- 50 Komisja nie może skutecznie zarzucać skarżącym, iż ich zawinione zachowanie doprowadziło do trudnej sytuacji finansowej, w jakiej się znalazły w skutek dokonania przez WDI po doręczeniu jej pisma w sprawie przedstawienia zarzutów pokazanego przelewu kapitału na rzecz innych należących do koncernu spółek przy jednoczesnym utworzeniu minimalnej rezerwy w kwocie [poufne] mln EUR z tytułu posiadanego od osiemnastu lat udziału w kartelu stali sprężającej.
- 51 W zakresie w jakim Komisja argumentuje na rzecz unikania „wypaczeń” w jej polityce grzywnien poprzez tego typu transfery kapitałowe, wystarczy stwierdzić, iż ów transfer kapitału miał bezsprzecznie na celu zapobieżenie upadłości poszczególnych spółek grupy PIB+ i co za tym idzie utracie miejsc pracy. Nie ulega również wątpliwości, iż udziałowcy „nie wyprowadzili” ani z ukaranych grzywną spółek, ani ze spółek-beneficjentów wewnątrzkoncernowych transferów kapitałowych żadnych środków z wyjątkiem dywidendy w 2008 roku w wysokości [poufne] mln EUR na

rzecz – nienależącego do koncernu – udziałowca mniejszościowego ArcelorMittal. W tych okolicznościach nie można czynić ani PIB-Holding, ani grupie PIB+ zarzutu z tytułu wykorzystania WDI jako źródła finansowania dla podtrzymania działalności innych, znajdujących się w trudnej sytuacji, spółek koncernu.

- 52 Co się tyczy rezerwy w wysokości [poufne] mln EUR, zarzut, „iż jest zbyt niska”, wydaje się nieistotny, gdyż sama Komisja w zaskarżonej decyzji (pkt 1178, 1179) podniosła wiele czynników, które a priori wskazują na to, że [poufne]. W świetle powyższego wysokość zaksięgowanej rezerwy nie ma praktycznie znaczenia. Poza tym kwota [poufne] mln EUR wcale nie wydaje się w ramach kartelu stali sprężającej nieodpowiednia. Komisja dotychczas dwukrotnie uznała za konieczne dokonać korekcyjnego obniżenia grzywien nałożonych na poszczególne przedsiębiorstwa uczestniczące w kartelu. Ostatnio Komisja obniżyła z powodu niewypłacalności poszczególnych spółek koncernu grzywnę nałożoną na największy koncern stalowy świata Arcelor-Mittal o prawie 80% (zob. pkt 10 powyżej).
- 53 W świetle powyższych uwag skarżące dowiodły w sposób wymagany prawem pilnego charakteru wydania postulowanego przez nie środka tymczasowego.

W przedmiocie fumus boni iuris

- 54 Zgodnie z orzecznictwem przesłanka fumus boni iuris jest spełniona, gdy przynajmniej jeden z zarzutów podniesionych przez skarżącego na poparcie żądania głównego na pierwszy rzut oka wydaje się istotny i w każdym razie nie bezpodstawny bądź

jego postulaty nie mogą zostać oddalone bez przeprowadzenia szczegółowej oceny, której dokonanie zastrzeżone jest dla składu sądowego właściwego do rozstrzygnięcia w postępowaniu głównym (zob. podobnie postanowienia prezesa Sądu: z dnia 28 kwietnia 2009 r. w sprawie T-95/09 R United Phosphorus przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 10 marca 1995 r. w sprawie T-395/94 R Atlantic Container Line i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-595, pkt 49, utrzymane w mocy ww. w pkt 12 postanowieniem prezesa Trybunału w sprawie Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., pkt 26, 27).

- 55 W niniejszej sprawie skarżące podnoszą siedem zarzutów, na których opierają swoje żądanie główne o stwierdzenie nieważności oraz żądanie posiłkowe odpowiedniego obniżenia ich grzywien.
- 56 Jak Komisja słusznie spostrzegła, większość zarzutów przedstawiona jest pokrótce i w sposób uniemożliwiający zrozumienie na podstawie samej ich treści. Tym samym nie zostały spełnione wymagane przez orzecznictwo przesłanki, aby istotne okoliczności faktyczne i prawne, na jakich opiera się wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, wynikały w sposób spójny i rozumiały z samej treści wniosku, tak aby strona pozwana miała możliwość przygotowania swojego stanowiska i sędzieja właściwy do rozstrzygnięcia w przedmiocie środków tymczasowych mógł – ewentualnie bez dalszych informacji – podjąć swoją decyzję (zob. postanowienia prezesa Sądu: z dnia 15 stycznia 2001 r. w sprawie T-236/00 R Stauner i in. przeciwko Parlamentowi i Komisji, Rec. s. II-15, pkt 34; z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie T-306/01 R Aden i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-2387, pkt 52; z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie T-85/05 R Dimos Ano Liosion i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1721, pkt 37).
- 57 Powyższe spostrzeżenie nie odnosi się jednak do zarzutu dotyczącego błędnego przyjęcia wystąpienia jednolitego i ciągłego naruszenia. We wniosku o zastosowanie środka tymczasowego skarżące wskazują w gruncie rzeczy, iż Komisja zarzuca WDI naruszenie trwające od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 19 września 2002 r. oraz WDV naruszenie w okresie od dnia 3 września 1987 r. do dnia 19 września 2002 r. Jednakże zarzut popełnienia naruszenia może być podnoszony wobec WDI i WDV jedynie odnośnie do stanowczo krótszego okresu czasu, to jest od dnia 12 maja 1997 r. do dnia 19 września 2002 r. W stosunku do naruszenia sprzed dnia 12 maja 1997 r. nastąpiło

przedawnienie ścigania. Zdaniem skarżących Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, iż obowiązywanie tych porozumień było przerwane na okres półtora roku. Komisja nie uwzględniła, iż porozumień zawartych przed tą przerwą i po niej nie można uważać za jednolite i ciągle naruszenie, gdyż mają one inny charakter i sposób organizacji. Ponadto skarżące zdystansowały się – w sposób widoczny dla pozostałych przedsiębiorstw – podczas spotkania w dniu 9 stycznia 1996 r. od porozumień kartelowych, czego jednoznacznie dowodzą pisemne notatki. Na tej podstawie nie można skarżącym zarzucić popełnienia jednolitego i ciągłego naruszenia.

58 Powyższa argumentacja skarżących, która w przypadku jej uwzględnienia mogłaby skutkować znacznym obniżeniem nałożonych na WDI oraz WDV grzywien, jest na tyle precyzyjna, iż Komisja była w stanie przedłożyć wielostronicowe, szczegółowe stanowisko. Poza tym umożliwia ona sędziemu właściwemu do orzekania w przedmiocie środków tymczasowych dokonanie oceny, iż zarzut ten nie jest na pierwszy rzut oka całkiem bezpodstawny i nie może zostać oddalony bez poddania go szczegółowej ocenie, co zastrzeżone jest do kompetencji składu sądowego właściwego do rozstrzygnięcia w postępowaniu głównym.

59 Również zarzut, w ramach którego skarżące podnoszą nieuwzględnienie ich zdolności płatniczej, jest sam z siebie zrozumiały i skłonił Komisję do sporządzenia wielostronicowej szczegółowej opinii.

60 Należy stwierdzić, iż Sąd zgodnie z art. 261 TFUE oraz art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł

konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) ma nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do skarg na decyzje Komisji nakładające grzywny. W niniejszej sprawie nie można w żadnym razie wykluczyć, iż Sąd, rozstrzygając w postępowaniu głównym, skorzysta z tej kompetencji i obniży nałożone na skarżące grzywny. W tym względzie sama Komisja podnosi, iż w zakresie, w jakim skarżące kwestionują ocenę ich zdolności płatniczej w zaskarżonej decyzji, Sąd w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa sam ustali wysokość grzywny. Sąd powinien zatem oprzeć się na okolicznościach wynikających z przedłożonych w międzyczasie informacji. Komisja dodaje, że w konsekwencji, jeżeli nie zostanie uznane, iż wniosek ma pilny charakter, to samo należało będzie przyjąć dla oceny szans zasądzenia roszczenia podnoszonego w postępowaniu głównym. Te argumenty Komisji odnoszą się także do sytuacji, w której – jak wyżej – potwierdza się pilny charakter wniosku.

- 61 W tych okolicznościach należy stwierdzić, iż na pierwszy rzut oka spełniona jest przesłanka *fumus boni iuris* przemawiająca za obniżeniem nałożonych na skarżące grzywien zgodnie z żądaniem posiłkowym.

W przedmiocie ważenia interesów

- 62 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach postępowań w przedmiocie środków tymczasowych należy wyważyć ryzyko poszczególnych możliwych rozstrzygnięć. Konkretnie oznacza to, iż należy w szczególności rozważyć, czy interes skarżącego dotyczący zawieszenia wykonania zaskarżonego orzeczenia przeważa nad interesem natychmiastowego jego wykonania (zob. ww. w pkt 12 postanowienie prezesa Trybunału w sprawie Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., pkt 50; postanowienia

prezesa Trybunału: z dnia 12 lipca 1996 r. w sprawie C-180/96 R Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Rec. s. I-3903, pkt 89; z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych C-182/03 R i C-217/03 R Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Rec. s. I-6887, pkt 142).

⁶³ W niniejszej sprawie skarżące dowiodły zarówno pilnego charakteru ich wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, ze względu na obiektywną niemożliwość ustanowienia gwarancji na pokrycie grzywien, jak i spełniły przesłankę *fumus boni iuris* odnośnie do żądania posiłkowego zmierzającego do obniżenia grzywien. Należy zatem uznać zasadniczo ich uzasadniony interes polegający na zawieszeniu zobowiązania do ustanowienia gwarancji bankowej dla grzywien. W przypadku oddalenia wniosku Komisja byłaby upoważniona do natychmiastowej egzekucji grzywien, co najprawdopodobniej doprowadziłoby skarżące do niewypłacalności bądź nadmiernego zadłużenia (zob. pkt 49 powyżej).

⁶⁴ Wobec powyższego Komisja powołuje się na interes publiczny w utrzymaniu skuteczności ustanowionych przez Unię Europejską reguł dotyczących konkurencji i tym samym na odstraszący charakter nakładanych przez nią grzywien, jak również na interesy finansowe Unii. Przy tym zwraca szczególną uwagę na to, iż grzywiny po ich utrzymaniu w mocy przez sąd najwyższej instancji wchodziły w skład budżetu Unii.

⁶⁵ Co do finansowych interesów Unii, których fundamentalne znaczenie jest bezdyskusyjne, należy zauważyć, iż skarżące nie posiadają wystarczającej płynności finansowej, ażeby uiścić nałożone na nie grzywiny (zob. pkt 16, 19 powyżej), oraz że ustanowienie wymaganej gwarancji bankowej było dla nich obiektywnie niemożliwe. Najprawdopodobniej zatem Komisja w ramach przeprowadzonej egzekucji tych grzywien nie

uzyskałaby nałożonej kwoty. Wreszcie skarżące podniosły argument, któremu nie zaprzeczono, iż w przypadku ich – przewidywalnej – upadłości wierzytelność Komisji nie miałyby według niemieckiego prawa upadłościowego pierwszeństwa względem roszczeń innych wierzycieli i musiałyby zadowolić się zaspokojeniem należności z masy upadłościowej według zasady proporcjonalności. W tych okolicznościach interesy finansowe Komisji nie byłyby przy natychmiastowym wszczęciu postępowania egzekucyjnego lepiej chronione niż przy umożliwieniu skarżącym kontynuowania działalności gospodarczej i zapłaty grzywien z uzyskanego na tej drodze dochodu (zob. podobnie ww. w pkt 17 postanowienie w sprawie Romana Tabacchi przeciwko Komisji, pkt 136).

- 66 Poza tym wydaje się, iż w niniejszej sprawie Komisja od początku sama oceniła szanse przeforsowania interesów finansowych Unii jako raczej nieprawdopodobne. W momencie wydania zaskarżonej decyzji stała ona na stanowisku, iż liczne okoliczności wskazywały na to, że PIB oraz WDI nie są w stanie zapłacić grzywien i nie są najprawdopodobniej w stanie utrzymać się na rynku (pkt 1178, 1179 zaskarżonej decyzji). Świadczy to o tym, iż Komisja od początku akceptowała niemożność ściągnięcia grzywien. Ponadto Komisja przeprowadziła po wydaniu zaskarżonej decyzji liczne postępowania ITP w celu zbadania zdolności płatniczej obłożonych grzywną przedsiębiorstw. Wobec tego nasuwa się wniosek, iż Komisja jest gotowa zrezygnować z (części) grzywien, nawet po tym, jak weszły one w skład budżetu Unii. Komisja zrezygnowała ostatnio z około 80% grzywny nałożonej na koncern ArcelorMittal. W tym świetle dążenie Komisji do przeforsowania interesów finansowych Unii, szczególnie w stosunku do skarżących, nie wydaje się być słuszne.

- 67 Wobec powyższego należy stwierdzić, iż interesom skarżących należy przyznać pierwszeństwo w stosunku do interesów finansowych Komisji.

- 68 Jednakże należy zauważyć, iż spełnienie przesłanki *fumus boni iuris* zostało powyżej potwierdzone jedynie odnośnie do żądania posiłkowego zmierzającego do obniżenia kwoty grzywien oraz że skarżące zasugerowały swoją gotowość do płatności ratalnych, począwszy od lipca 2011 r., zgodnie z ustaleniami stosownego harmonogramu spłat (zob. pkt 6 powyżej). Pismem z dnia 7 lutego 2011 r. skarżące przedłożyły w ramach toczącego się przed Komisją postępowania ITP zaktualizowany harmonogram spłat i wyjaśniły, iż przy obniżeniu grzywien o 75%, to jest do kwoty 12 mln EUR, są w stanie, począwszy od lipca 2011 r., zaproponować 39 płatności ratalnych. Poza tym należy zauważyć, iż WDI już od dawna utrzymuje rezerwę w wysokości [poufne] na spłatę nałożonej na nią grzywiny.
- 69 Interesy finansowe Unii muszą zostać aktualnie uwzględnione poprzez zastosowanie żadanego przez skarżące środka tymczasowego – bez konieczności rozstrzygnięcia na tym etapie o redukcji grzywien pieniężnych o wspomniane 75% – jedynie pod warunkiem uiszczenia na rzecz Komisji do dnia 30 czerwca 2011 r. kwoty [poufne] mln EUR oraz, począwszy od dnia 15 lipca 2011 r., miesięcznych rat w wysokości 300 000 EUR (15. dnia każdego miesiąca) do odwołania, najdalej jednak do ogłoszenia wyroku w postępowaniu głównym.
- 70 W pozostałym zakresie należy zauważyć, iż sędzia właściwy do orzekania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego może swoje zarządzenie na mocy art. 108 regulaminu postępowania w każdym czasie ze względu na zmianę okoliczności zmienić lub uchylić, przy czym za „zmianę okoliczności” uważa się w szczególności okoliczności faktyczne, które mogą zmienić w danym przypadku ocenę kryterium dotyczącego pilnego charakteru (zob. postanowienie Trybunału z dnia 14 lutego 2002 r. w sprawie C-440/01 P [R] Komisja przeciwko Artegodan, Rec. s. I-1489, pkt 62–64). W konsekwencji do stron będzie należało w razie konieczności zwrócić się do Sądu, jeżeli nastąpi zmiana okoliczności, która może zmienić niniejsze postanowienie.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanowił:

- 1) Wykonanie nałożonego na Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG oraz na Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG zobowiązania do ustanowienia gwarancji bankowej na rzecz Komisji w celu uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywien nałożonych na nie na mocy art. 2 ust. 1 decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG (COMP/38.344 – Stal sprężająca) w brzmieniu wynikającym z decyzji zmieniającej C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. zostaje zawieszona pod następującymi warunkami:

— Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG oraz Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG uiszczą do dnia 30 czerwca 2011 r. na rzecz Komisji kwotę [*poufne*] mln EUR.

- **Począwszy od dnia 15 lipca 2011 r., będą płacić do odwołania, najdalej jednak do ogłoszenia wyroku w postępowaniu głównym, miesięczne raty w wysokości 300 000 EUR (15. dnia każdego miesiąca).**

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Luksemburg, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Sekretarz Sądu

E. Coulon

Prezes

M. Jaeger